

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **J. T.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 9.10.2014, č. j. MSK 112307/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 22.12.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.10.2014, č. j. MSK 112307/2014, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 12.6.2014, č. j. MMFM 67932/2013/ODaSH/Cerk, o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalobce navrhl, aby věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav s tím, že mezi provedenými důkazy, ani mezi podklady pro rozhodnutí obsaženými ve správním spise, neexistuje jediný přímý důkaz nebo série důkazů nepřímých, že by přestupek měl spáchat právě on.

Žalobce dále vylíčil svou verzi skutku s tím, že 24.10.2013 vyzvedával na Zámeckém náměstí vozidlo, které zde 19.10.2013 ve 20:40 hodin zaparkoval jeho

kamarád P. K., který byl u žalobce na návštěvě a měl od něj vozidlo zapůjčené. Následně chtěl žalobce s vozidlem dne 24.10.2013 odjet, avšak po nasednutí do vozu a nastartování, přišel k němu strážník V. L., který mu sdělil, že vozidlo je zaparkováno v rozporu s právními předpisy a dožadoval se úhrady blokové pokuty. Také se žalobce tázal, zda je řidičem vozidla, načež žalobce odpověděl kladně, neboť vozidlo již nastartoval, a tedy již byl jeho řidičem. Strážníkovi sdělil, že s pokutou nesouhlasí, neboť on přestupek nespáchal, protože z místa pouze vyjíždí. Nato strážník opáčil, že pokud s přestupkem nesouhlasí, bude věc postoupena správnímu orgánu.

Žalobce uvedl, že na podporu svého tvrzení, že vozidlo na předmětném místě v rozporu s právními předpisy zaparkovala jiná osoba, přikládá doznání pachatele přestupku a případně navrhuje provedení důkazu výsledkem této osoby, jakož i P. D., která byla u toho, jak P. K. na předmětném místě vozidlo zaparkoval. Poznamenal, že paní D. byla také svědkyní toho, když dne 24.10.2013 požádal žalobce P. K. o navrácení jediných klíčů od vozidla.

Tvrdil-li strážník V. L., že žalobce měl říci, že osobně „řídil vozidlo“, je nutno žalovanému přisvědčit. Žalobce skutečně přiznal, že je „aktuálním“ řidičem vozidla, avšak v žádném případě nedoznal, že vozidlo na předmětném místě zaparkoval.

Žalobce poznamenal, že i kdyby se k přestupku doznal, což ovšem popírá, nebyl by přestupek prokázán. Ani doznání nezbavuje správní orgán povinnosti přestupek prokázat též jinými důkazy. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008-115.

Žalobce rovněž namítal, že rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo doručeno po uplynutí jednoleté promlčecí lhůty k projednání přestupku. Tvrdil, že vozidlo bylo zaparkováno dne 19.10.2013, kdy jej zaparkoval jeho řidič. Policisté sice přestupek zjistili až 24.10.2013, tedy je pravdou, že následek přestupku trval, avšak přestupek byl spáchán tím, že řidič vozidla jej zastavil (uvedl do klidu) a ponechal stát v místě, kde k tomu nebyl oprávněn. K tomuto aktu zastavení vozidla, který jako jediný může být postihován jako přestupek, došlo dne 19.10.2013. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 4.11.2014, kdy se vrátil ze své zahraniční dovolené a našel rozhodnutí žalovaného v poštovní schránce. Dle jeho názoru se fikce doručení v tomto případě neuplatnila, neboť žalobce v souladu s § 19 odst. 3 správního řádu požádal žalovaného o doručování písemností na adresu X. Žalovaný však na tuto adresu žalobci žádnou písemnost nevypravil. Zástupci žalobce žádná písemnost na předmětnou adresu doručena nebyla. V takovém případě nevzniklo žalovanému právo doručovat na adresu trvalého pobytu, a proto nelze na rozhodnutí pohlížet jako na doručené fikci.

Žalobce dále namítal, že správním orgánem I. stupně nebyl předvolán k ústnímu jednání. Poukázal na to, že jeho zástupce požádal v podání odporu o doručování písemností na e-mail X. Správní orgán předvolání k ústnímu jednání na tuto elektronickou adresu nevypravil. Doručoval-li písemnost na jakoukoli jinou adresu, postupoval nezákonně, a tedy takový způsob doručení na sebe nemůže vázat účinky

doručení fikcí. Žalobce se proto o ústním jednání nedozvěděl, nemohl tak uplatnit tvrzení na svou obhajobu, ani se vyjádřit k provedeným důkazům. Rovněž tak byla práva žalobce krácena tím, že rozhodnutí nebylo doručováno jeho zástupci. Žalobce sice jemu doručené rozhodnutí zaslal svému zástupci poštou, avšak patrně došlo k jeho ztrátě při doručování. Jen a pouze v důsledku toho, že správní orgán I. stupně nedoručoval rozhodnutí jeho zástupci, byl žalobce krácen na svých právech, neboť jeho zástupce nemohl v odvolacím řízení namítat nesprávnost rozhodnutí.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitkám týkajícím se doručování písemností žalovaný odkázal na doklady o doručení založené ve správním spise a uvedl, že předvolání k ústnímu jednání žalobce osobně převzal, zmocněnci žalobce P. K. bylo doručeno na elektronickou adresu pro doručování X. Doručení nebylo potvrzeno podle § 19 odst. 8 správního řádu. Poté mu bylo doručeno na adresu pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel C. A. no. 9, E. T. de C. 38005 S. C.de T. a na adresu trvalého pobytu.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce osobně převzal, jeho zmocněnci P. K. bylo doručeno na elektronickou adresu pro doručování X. Doručení nebylo potvrzeno podle § 19 odst. 8 správního řádu. Poté mu bylo doručeno na adresu pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel P. 1, M. 1482/11 a na adresu trvalého pobytu.

Usnesení o stanovení lhůty pro odstranění nedostatků odvolání, spočívajících v neuvedení odvolacích důvodů, bylo doručeno zmocněnci žalobce P. K. na elektronickou adresu pro doručování X. Doručení nebylo potvrzeno podle § 19 odst. 8 správního řádu, poté mu bylo doručeno na adresu pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel P. 1, M. 1482/11 a na adresu trvalého pobytu.

Napadené rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zmocněnci žalobce P. K. na elektronickou adresu pro doručování X. Doručení nebylo potvrzeno podle § 19 odst. 8 správního řádu, poté mu bylo doručeno na adresu pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel P. 1, M. 1482/11, kde nastala fikce doručení dne 24.10.2014. Poté dne 27.10.2014 byla zásilka vložena adresátovi do schránky. Skutečnost, že zmocněnec žalobce se měl v tu dobu nacházet na zahraniční dovolené, nemá na fikci doručení vliv. Napadené rozhodnutí tedy bylo doručeno žalobci v poslední den lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalovaný považuje za nesprávný názor žalobce, že lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek počala běžet dne 19.10.2013, kdy údajně bylo vozidlo v daném místě zaparkováno (což je ovšem poprvé tvrzeno až v žalobě). I pokud by tomu tak bylo, pak by šlo o trvalý přestupek, jehož páčání by započalo dne 19.10.2013 a bylo by ukončeno dne 24.10.2013. Lhůta pro zánik odpovědnosti u trvalého přestupku přitom počíná běžet až ukončením protiprávního stavu, v daném případě 24.10.2013.

Za zcela nevěrohodnou považuje žalovaný obhajobu žalobce, že vozidlo v daném místě nezaparkoval, a že tak učinil P. K. (jeho zmocněnec), a to již dne 19.10.2013. Z provedených důkazů (oznámení přestupku, včetně plánu a dvou fotografií, svědecké výpovědi strážníka) vyplývá, že žalobce byl strážníkem městské policie na místě zastížen ve vozidle, v němž seděl na místě řidiče. Byl strážníkem dotázán, zda je řidičem vozidla, což potvrdil, dále na výzvu strážníka předložil doklady k řízení vozidla, bylo mu sděleno podezření z přestupku (stání v zóně zákazu zastavení mimo vyznačená parkoviště) a bylo mu navrženo projednání přestupku v blokovém řízení, s čímž nesouhlasil. Po poučení, že přestupek bude postoupen správnímu orgánu, mu byla dána možnost se k přestupku vyjádřit, což odmítl.

K ústnímu jednání se žalobce nedostavil, nedostavil se ani jeho zmocněnec, přičemž předvolání k jednání mu bylo řádně doručeno, jak shora uvedeno. Odvolání podal zmocněnec žalobce jako blanketní a ani na výzvu správního orgánu ho nedoplnil o odvolací důvody. Žalovaný zdůraznil, že žalobce tedy na místě samém k přestupku nic neuvedl (tuto skutečnost žalobce nepopírá), ačkoli se přímo nabízel, aby strážníkovi, který ho považoval za podezřelého z přestupku, sdělil, že vozidlo v daném místě neponechal stát on, ale jiná osoba. Je přitom logické, že řidič vozidla, kterému je na místě sděleno nepravdivé podezření z přestupku, sdělí strážníkovi či policistovi skutečnosti, které toto podezření vyvracejí, bez ohledu na to, zda je může na místě prokázat či nikoliv. Naopak je zcela nelogické, aby řidič takové okolnosti neuvedl, a aby pouze na dotaz potvrdil, že je řidičem vozidla, aniž by současně uvedl, že s vozidlem pouze hodlá odjet z místa, na kterém ho ponechala stát jiná osoba. V průběhu celého správního řízení se žalobce nijak nevyjádřil, ačkoliv tak mohl učinit ústně při jednání, tak písemným vyjádřením kdykoliv v průběhu řízení, nebo nejpozději v odvolání. Jestliže teprve v žalobě uvádí podrobná skutková tvrzení k dané věci, má žalovaný za to, že již jen uplatnění těchto skutečností až po skončení řízení o přestupku a se značným časovým odstupem od spáchání, jejich věrohodnost do značné míry snižuje, ne-li zcela vylučuje. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008-115 žalovaný uvedl, že podle pozdějšího rozsudku téhož soudu č. j. 1 As 15/2010-90 je doznání ve spojení s úředním záznamem dostatečné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jestliže žalobce se na místě doznal, že je řidičem vozidla, aniž k tomu cokoli dalšího v průběhu celého správního řízení uvedl, má žalovaný za to, že z tohoto doznání řidiče nevyplývá nic jiného, než že vozidlo na daném místě ponechal stát.

Žalovaný dále poukázal na to, že žalovanému i soudu je známo z úřední činnosti, že P. K. vystupuje ve značném rozsahu v rámci celé České republiky jako obecný zmocněnec účastníků řízení o dopravních přestupcích a správních deliktech, přičemž zastupování spočívá téměř výhradně v procesních obstrukcích, do té doby nepředstavitelných. Jako příklad lze uvést, že P. K. si nejprve změnil adresu trvalého pobytu tak, že měl trvalý pobyt na ohlašovně, poté si zcela zrušil adresu trvalého pobytu v České republice, současně měl v informačním systému evidence obyvatel uvedenu adresu pro doručování v Panamě, posléze na Tenerife, přestože prokazatelně působil na území České republiky, a nyní má opět adresu trvalého pobytu na ohlašovně. Žalovaný namátkou poukázal na konkrétní řízení o správních žalobách vedených u Krajského soudu v Ostravě.

K tvrzení žalobce, že vozidlo bylo zaparkováno v daném místě od 19.10.2013 až do 24.10.2013, žalovaný uvedl, že ze sdělení Městské policie Frýdek-Místek ze dne 9.6.2015, které navrhuje k důkazu, vyplývá, že to je vyloučeno, neboť jde o místo, kde je soustavně prováděna kontrolní činnost a je zde instalovaná kamera, přitom stání daného vozidla zde bylo zjištěno pouze ze dne 24.10.2013. Současně dne 22.10.2013 byly projednávány přestupky řidičů dalších tří vozidel. Není tedy možné, aby strážníci ponechali toto vozidlo bez povšimnutí, pokud by zde stálo po celou dobu, jak žalobce tvrdí. S ohledem na výše uvedené žalovaný tvrzením žalobce nevěří a má za to, že jimi není vyvrácena skutečnost, že vozidlo v daném místě zaparkoval. Žalovaný dále navrhl provést důkaz označenými spisy Krajského soudu v Ostravě k tvrzení, že i v těchto řízeních žalobci obdobně namítali, že vozidlo řídil P.K.

K projednání žaloby nařídil krajský soud jednání. Žalobce, respektive jeho zástupce se k jednání nedostavil, přestože advokátu žalobce bylo předvolání k jednání doručeno řádně a včas 22.7.2015. Neúčast neomluvil. Soud v souladu s ust. § 49 odst. 3 s.ř.s. věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti řádně předvolaného žalobce.

Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku k věci a provedení důkazů označených v písemném vyjádření k žalobě s výjimkou důkazu spisy Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22A 86/2014, sp. zn. 22A 104/2014 a sp. zn. 22A 155/2014. Pověřenkyň žalovaného dále odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 215/2014-43, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou rozsahu dokazování v soudním řízení za situace, kdy žalobce byl v přestupkovém řízení zcela pasivní, ke skutkovému stavu nic nenamítal a skutkové námitky uplatnil až v podané žalobě. Dále bylo odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2015-26, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že je-li stav, kdy datová zpráva účastníku řízení nebyla doručena, způsobem např. tím, že sdělená elektronická adresa obsahuje v tzv. doménovém jméně diakritická znaménka, pak nejde o vadu řízení, a současně elektronická adresa nemůže představovat jediný možný způsob doručení účastníku řízení, neboť má sloužit dle § 19 odst. 3 správního řádu k urychlení řízení, nikoliv k jeho zkomplikování.

Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba byla podána dne 22.12.2014 včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zástupce dne 24.10.2014.

Krajský soud zjistil ze správního spisu Magistrátu města Frýdku-Místku a správního spisu žalovaného následující skutečnosti. Z oznámení přestupku ze dne

24.10.2013 včetně situačního nákresu a fotodokumentace vozidla Peugeot, RZ X zaparkovaného dne 24.10.2013 ve 14:32 hodin na Zámeckém náměstí ve Frýdku-Místku vyplývá, že žalobce při řízení označeného vozidla dne 24.10.2013 ve 14:32 hodin porušil zákon č. 361/2000 Sb. tím, že nerespektoval dopravní značku IP 25a „Zóna zákazu zastavení mimo označené parkoviště“ na Zámeckém náměstí ve Frýdku-Místku, čímž se měl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Oznámení přestupku sepsal policista Městské policie Frýdek-Místek strážník L., který žalobci vysvětlil, čeho se dopustil a navrhl sankci za přestupek, a to pokutu ve výši 200,- Kč, s níž žalobce nesouhlasil. Možnosti vyjádřit se k přestupku žalobce nevyužil. V úředním záznamu ze dne 24.10.2013 strážník Městské policie pan L. uvedl, že dne 24.10.2013 v rámci pochůzkové činnosti se zaměřil na dodržování zóny zákazu zastavení na Zámeckém náměstí ve Frýdku-Místku. V čase 14:32 hodin za tento přestupek řešil řidiče osobního automobilu RZ X, v němž byl po prokázání totožnosti zjištěn žalobce. Žalobci bylo vysvětleno, že porušil dopravní značení IP 25a, tedy zónu zákazu zastavení, která platí pro celé Zámecké náměstí. Jako sankci navrhl pokutu ve výši 200,- Kč, s níž žalobce nesouhlasil. Možnost vyjádření se k přestupku nevyužil. Proto byl poučen, že se celou věcí bude zabývat správní orgán, který jej dopisem vyzve k podání vysvětlení. Jako důkazní materiál pořídil na místě samém fotografie. Součástí spisu je dále evidenční karta řidiče. 16.1.2014 byla žalobci doručena správním orgánem I. stupně výzva k podání vysvětlení ve věci předmětného přestupku dne 5.2.2014. Žalobce se k podání vysvětlení za účelem prověření došlého oznámení o přestupku nedostavil. Správní orgán I. stupně následně dne 27.3.2014 vydal příkaz o uložení pokuty, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 24.10.2013 ve 14:32 hodin ve Frýdku-Místku na Zámeckém náměstí stál s vozidlem Peugeot, RZ X v rozporu s dopravní značkou č. IP 25a „Zóna zákazu zastavení mimo vyznačená parkoviště“. Tímto jednáním porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a byla mu uložena pokuta. Proti příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě prostřednictvím svého zmocněnce P. K. (zmocnění bylo prokázáno plnou mocí ze dne 14.4.2014) odpor, který nebyl blíže odůvodněn. V témže podání zmocněnec žalobce požádal správní orgány o doručování písemností na e-mailovou adresu X.

Správní orgán I. stupně 23.4.2014 doručil žalobci předvolání k ústnímu jednání na 12.5.2014, žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z předmětného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl dopustit tím, že dne 24.10.2013 ve 14:32 hodin na Zámeckém náměstí ve Frýdku-Místku s vozidlem Peugeot, RZ X stál v rozporu s dopravní značkou č. IP 25a „Zóna zákazu zastavení mimo vyznačené parkoviště“. Tímto měl porušit povinnost stanovenou v § 4 písm. c) uvedeného zákona. Žalobci bylo dáno poučení dle § 59 správního řádu, § 33 odst. 1, 2, § 36 odst. 3 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. K ústnímu jednání správní orgán předvolal rovněž svědka strážníka Městské policie pana L. Předvolání k ústnímu jednání bylo doručováno i zmocněnci žalobce panu P. K. dle jeho požadavku na e-mailovou adresu X. Zásilka byla odeslána 18.4.2014. Převzetí písemnosti ovšem zmocněnec žalobce nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy nepotvrdil. Správní orgán I. stupně proto přistoupil k doručení předvolání k ústnímu jednání zmocněnci žalobce na adresu uvedenou v registru obyvatel v S. C.de T. Zásilka se

vrátila magistrátu zpět jako nedoručená dne 14.5.2014. Správní orgán I. stupně současně doručoval zásilku na adresu trvalého pobytu zmocněnce uvedenou v registru obyvatel P.-B. Čs. A. X. Zásilka byla doručována adresátu 23.4.2014, adresát nebyl zastižěn, byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 23.4.2014.

Podle ust. § 20 odst. 1 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb., fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu. Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle ust. § 19 odst. 8 věty druhé správního řádu, v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odst. 9), doručí správní orgán písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Podle ust. § 19 odst. 9 správního řádu, pokud nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta podle odst. 3 nebo 8, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

V dané věci stran doručování předvolání k ústnímu jednání zmocněnci žalobce krajský soud považuje za podstatné, že v souladu s požadavkem zmocněnce žalobce bylo předvolání doručováno nejprve elektronicky na adresu X. Adresát doručení nepotvrdil dle § 19 odst. 8 správního řádu výše citovaného. Správní orgán I. stupně proto zcela v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu přistoupil ve shodě s § 20 odst. 1 správního řádu k doručení předvolání zmocněnci žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence na doručovací adresu evidovanou v registru obyvatel k datu doručování, tj. na adresu v S. C. de T., avšak tato zásilka se vrátila nedoručená. K doručení zásilky došlo dle názoru soudu následně nezpochybnitelným způsobem prostřednictvím držitele poštovní licence dle § 20 odst. 1 správního řádu na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce tj. P. 6, Čs. a. X prostřednictvím držitele poštovní licence. K doručení zásilky došlo v souladu s ust. § 23 odst. 1, odst. 4 a § 24 odst. 1 správního řádu dne 5.5.2014 fikcí, tj. desátým dnem ode dne, kdy zásilka byla připravena k vyzvednutí, když adresát při doručování dne 23.4.2014 nebyl zastižěn, byl

vyzván, aby si uloženou písemnost vyzvedl na poště ve lhůtě 10 dnů s tím, že zásilka byla připravena 23.4.2014.

Z výše uvedeného pak plyne závěr krajského soudu, že žalobní námitka žalobce, že nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání je nedůvodná, neboť jemu osobně bylo předvolání k ústnímu jednání na 12.5.2014 doručeno 23.4.2014 a jeho zmocněnci, který dle § 34 měl a mohl vykonávat za žalobce jeho práva, bylo předvolání k ústnímu jednání doručeno 5.5.2014.

Ze správního spisu správního orgánu I. stupně, a to konkrétně z protokolu o ústním jednání ze dne 12.5.2014, vyplývá, že žalobce ani jeho zmocněnec se k ústnímu jednání nedostavili. U ústního jednání správní orgán I. stupně v souladu s § 51 a § 53 správního řádu provedl důkaz listinami – podklady pro rozhodnutí a vyslechl svědka – strážníka městské policie V. L. Svědek po zákonném poučení uvedl, že dne 24.10.2013 prováděl hlídkovou službu na Zámeckém náměstí ve Frýdku-Místku, a to za účelem dodržování dopravního značení IP 25 „Zóna zákazu zastavení mimo vyznačené parkoviště“. V době kolem 14:32 hodin stálo předmětné vozidlo uprostřed náměstí v místě před Kašnou u kruhového objezdu, v zóně zákazu zastavení mimo označené parkoviště. Ve vozidle na místě řidiče seděl žalobce, jehož totožnost zjistil z předložených dokladů. Svědek se žalobce tázal, zda je řidičem vozidla, na což žalobce odpověděl kladně. Svědek mu sdělil, jakého přestupku se dopustil. Žalobce s blokovou pokutou ve výši 200,- Kč nesouhlasil. Na to mu svědek oznámil, že přestupek bude postoupen správnímu orgánu. Svědek dal žalobci možnost vyjádřit se k přestupku, což žalobce odmítl. Správní orgán I. stupně následně prohlásil dokazování a shromažďování dokladů za skončené a 12.6.2014 pak vydal rozhodnutí.

Na tomto místě krajský soud činí závěr, že je nedůvodná žalobní námitka žalobce, že nemohl uplatnit tvrzení na svou obhajobu u ústního jednání, ani se vyjádřit k prováděným důkazům. Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ze shora citovaného obsahu předvolání k ústnímu jednání na den 12.5.2015 plyne, že žalobce byl poučen o svém právu seznámit se s podklady rozhodnutí a v této písemnosti je výslovně stanoveno, že žalobce bude mít možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí při ústním jednání. Jestliže se žalobce a jeho zmocněnec, přestože byli k ústnímu jednání řádně předvoláni, bez řádné omluvy nedostavili, přičemž po ústním jednání správní orgán správní spis o žádné nové podklady již nedoplňoval, pouze stávající podklady byly provedeny zákonem předvídaným způsobem, dospěl krajský soud k závěru, že neúčastí na ústním jednání zmocněnce žalobce, který v souladu s § 34 správního řádu, měl a mohl vykonávat práva náležející žalobci, se žalobce sám vzdal práva na seznámení se s podklady a vyjádření se k nim a uplatnit tvrzení na svou obhajobu u ústního jednání. V těchto souvislostech krajský soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 177/2012-28.

Přisvědčit nelze ani žalobní námitce žalobce, že jeho zmocněnci nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a že jeho zmocněnec tak nemohl v odvolacím řízení konkrétně argumentovat nesprávností rozhodnutí.

Ze správního spisu správního orgánu I. stupně vyplývá, že rozhodnutí ze dne 12.6.2014, č. j. MMFM 67932/2014, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, jehož se dopustil tím, že dne 24.10.2013 ve 14:32 hodin na Zámeckém náměstí ve Frýdku-Místku stál s vozidlem Peugeot, RZ X v rozporu s dopravní značkou č. IP 25a „Zóna zákazu zastavení mimo vyznačená parkoviště“, tímto jednáním porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku, bylo doručováno zmocněnci žalobce shodně jako předvolání k ústnímu jednání, nejprve na e-mail X, ovšem zmocněnec žalobce převzetí zásilky nepotvrdil nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy. Zásilka byla odesílána 18.6.2014 (viz č.l. 29 spisu). Správní orgán I. stupně proto dle § 19 odst. 8 a § 20 odst. 1 správního řádu přistoupil k doručení rozhodnutí zmocněnci žalobce na adresu, kterou měl k datu doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel (viz č. I. 27) jako adresu, na kterou mu mají být písemnosti doručovány, tj. P.-N. M., M. 11/1482. Tento postup krajský soud shledává správným ze shodných důvodů jako v případě doručování předvolání k ústnímu jednání, jak výše uvedeno. K doručení rozhodnutí zmocněnci žalobce došlo v souladu s ust. § 23 odst. 1, odst. 4 a § 24 odst. 1 správního řádu dne 7.7.2014 fikcí, tj. desátým dnem ode dne, kdy zásilka byla připravena k vyzvednutí, když adresát při doručování dne 25.6.2014 nebyl zastižen, byl vyzván, aby si uloženou písemnost vyzvedl na poště ve lhůtě 10 dnů s tím, že zásilka je připravena k vyzvednutí dne 25.6.2014. Zásilka pak byla vložena do schránky dne 8.7.2014. Z uvedeného je nepochybné, že zmocněnec žalobce byl s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámen, materiální funkce doručení byla naplněna. Nad rámec povinnosti doručit rozhodnutí zmocněnci žalobce v souladu s ust. § 34 odst. 1, 2 správního řádu, doručoval správní orgán I. stupně své rozhodnutí i žalobci samotnému, který si písemnost převzal osobně na poště.

Ze spisu dále vyplývá, že proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce toliko blanketní odvolání. Usnesením ze dne 16.7.2014 správní orgán I. stupně vyzval žalobce prostřednictvím jeho zmocněnce, aby ve lhůtě do 5 pracovních dnů ode dne převzetí usnesení uvedené odvolání doplnil a současně jej poučil, jak má odvolání doplnit, jakož i o tom, že po marném uplynutí stanovené lhůty bude spis zaslán odvolacímu správnímu orgánu. I v případě doručování tohoto usnesení zmocněnci žalobce na shora označenou elektronickou adresu zmocněnec převzetí zásilky nepotvrdil nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy (§ 19 odst. 8 správního řádu). Zásilka byla odeslána 16.7.2014 (viz č.l. 37v. spisu). Správní orgán I. stupně proto přistoupil k doručení zásilky zmocněnci žalobce v souladu s ust. § 20 odst. 1 správního řádu na adresu P., N. M., M. 11/482, kterou měl k datu doručování této zásilky zmocněnec žalobce evidovanou v informačním systému evidence obyvatel jako adresu, na kterou mu mají být doručovány písemnosti (viz č. I. 39). Při doručování zásilky 18.7.2014 adresát nebyl zastižen, byl proto vyzván, aby si uloženou písemnost vyzvedl na poště ve lhůtě 10 dnů s tím, že zásilka je připravena k vyzvednutí dne 18.7.2014. Dle názoru soudu k doručení této zásilky došlo v souladu

s ust. § 23 odst. 1, 4 a § 24 odst. 1 správního řádu fikcí dne 28.7.2014, tj. desátým dnem ode dne, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí. 29.7.2014 pak byla zásilka vložena do domovní schránky. Správní orgán I. stupně doručoval uvedené usnesení zmocněnci žalobce i na adresu jeho trvalého pobytu dle evidence obyvatel, přičemž i v tomto případě došlo k doručení zásilky fikcí dne 28.7.2014, tj. desátým dnem ode dne, kdy zásilka byla připravena k vyzvednutí, když adresát při doručování dne 18.7.2014 nebyl zastižen, byl vyzván, aby si uloženou písemnost vyzvedl na poště ve lhůtě 10 dnů s tím, že zásilka byla připravena k vyzvednutí 18.7.2014. Na výzvu k doplnění odvolání nebylo reagováno. Dle názoru soudu měl-li žalobce za to, že správní orgán I. stupně pochybil, nic mu nebránilo, aby skutková zjištění rozporoval v odvolacím řízení. Je nutno poznamenat, že odvolání je plně v dispozici toho, kdo je podal a je to právě odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem námitek se má odvolací správní orgán vypořádat. Podal-li žalobce toliko blanketní odvolání, aniž by uvedl jakékoli právní nebo skutkové námitky, ostatně žádné takovéto námitky nevznese v průběhu celého správního řízení (nereagoval ani na výzvu k podání vysvětlení, nic konkrétního neuváděl ani v odporu proti příkazu, k ústnímu jednání se nedostavil), bylo povinností správního orgánu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jak mu ukládá § 89 odst. 2 správního řádu.

Souhlasit nelze ani s žalobní námitkou žalobce, že žalovaný neměl právo doručovat napadené rozhodnutí zmocněnci žalobce na adresu jeho trvalého pobytu a že proto nelze na rozhodnutí pohlížet jako na doručené fikcí.

Krajský soud vychází z právních závěrů vyjádřených Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 8 As 55/2015-26, které lze aplikovat na projednávanou věc, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu sdělenou účastníkem dle § 19 odst. 3 správního řádu není absolutní. Jestliže písemnost nelze z objektivních technických důvodů, které zjevně nejsou dočasného či nahodilého charakteru vůbec odeslat (zde e-mailová adresa zástupce účastníka v přestupkovém řízení obsahující diakritická znaménka), je možné doručit písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8, 9 správního řádu).“ V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že z právní úpravy výše citované, vyplývá, že zákonodárce zjevně nepočítal se situací, kdy správní orgán užívající určitou aplikaci k odesílání elektronických zpráv, nebude moci na některou elektronickou adresu podání vůbec odeslat a zpráva se tedy nebude moci ani vrátit jako nedoručitelná. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „si je vědom skutečnosti, že doménová jména či e-mailové adresy díky tzv. systému IDN již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v e-mailových adresách. Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci. Jestliže tedy správní orgán nemohl odeslat žalobou napadené rozhodnutí (míněno v označené věci projednávané Nejvyšším správním soudem) na stěžovatelem označenou elektronickou adresu, nestalo se tak v projednávané věci v důsledku jednorázového pochybení některého z jeho zaměstnanců či technické závady, ale v důsledku systémového problému technického charakteru, konec citace. Nejvyšší správní soud dále učinil závěr, že přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba

doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště, pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky. Jinak řečeno, lze připustit, aby správní orgán, jsou-li dány výše nastíněné technické překážky, za analogického užití § 19 odst. 8, 9 správního řádu písemnost i přes žádost o doručování na elektronickou adresu doručoval, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal, konec citace. Nejvyšší správní soud dále vyslovil závěr, že obdobně jako v jím označených věcech vedených u Nejvyššího správního soudu, byť se změněnou procesní taktikou, představuje popsání využití elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének, předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, respektive generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek. Takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu, konec citace.

Ze správního spisu žalovaného vyplývá, že jeho součástí je také otisk obsahu webového prohlížeče, z něhož je zřejmé, že odesílaným dokumentem zmocněnci žalobce na adresu X bylo žalobou napadené rozhodnutí č. j. MSK 112307/2014. Na otisku obsahu webové stránky je vyobrazeno dialogové okno „zpráva z webové stránky“, kde je uvedeno „e-mail se nepodařilo odeslat“. Shodně jako ve věci řešené Nejvyšším správním soudem č.j. 8 As 55/2015, šlo o nemožnost odeslání z důvodu toho, že elektronická adresa obsahovala diakritická znaménka, čili šlo o nemožnost odeslání v důsledku systémového problému technického charakteru. Žalovaný proto rozhodnutí doručil zmocněnci žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence za analogického užití § 19 odst. 8, 9 správního řádu na adresu P.-N. M., M. 11/1482, kterou měl k datu doručování zmocněnec žalobce evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou mu mají být písemnosti doručovány, jak plyne z výpisu z centrální evidence obsaženého ve spise žalovaného. Postup žalovaného byl tak v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu. K doručení zásilky došlo dle § 23 odst. 1, odst. 4 a § 24 odst. 1 správního řádu dne 24.10.2014 fikcí, tj. desátým dnem ode dne, kdy zásilka byla připravena k vyzvednutí, když adresát při doručování dne 14.10.2014 nebyl zastižen, byl vyzván, aby si uloženou písemnost vyzvedl na poště ve lhůtě 10 dnů s tím, že zásilka je připravena k vyzvednutí dne 14.10.2014. Zásilka pak byla vložena do schránky dne 27.10.2014. Z uvedeného je nepochybné, že zmocněnec žalobce byl s obsahem doručované písemnosti seznámen, materiální funkce doručení byla naplněna. Došlo-li k účinnému doručení zásilky dne 24.10.2014, stalo se tak nepochybně v rámci jednoleté prekluzivní lhůty podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť ke spáchání přestupku došlo 24.10.2013. Námitka žalobce, že rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo doručeno po uplynutí jednoleté promlčecí lhůty k projednání přestupku, tak není důvodná.

Přisvědčit nelze ani námitce žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Soud souhlasí s názorem žalovaného vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 9.10.2014, č. j. MSK 112307/2014, že neexistují žádné důvodné pochybnosti, že se žalobce předmětného přestupku dne 24.10.2013 dopustil. Krajský

soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostaly, zcela dostatečně se v odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná. Z provedených důkazů, a to z oznámení o přestupku, fotodokumentace, situačního nákresu bylo prokázáno, že předmětné vozidlo RZ X, jehož řidičem byl žalobce, stálo dne 24.10.2013 v zóně zákazu zastavení na Zámeckém náměstí ve Frýdku-Místku, tedy v prostoru pozemní komunikace, kde je to zakázáno dopravní značkou IP 25a „Zóna zákazu zastavení mimo vyznačená parkoviště“. Závěr správních orgánů, že žalobce porušil povinnost danou mu § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, je správný. Správní rozhodnutí mají podklad ve spisu, závěry správních orgánů jsou podloženy dostatečně skutkovými zjištěními, krajský soud proto nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně a že ve spise neexistuje jediný přímý důkaz nebo série důkazů nepřímých, že by přestupek měl spáchat právě on. Co se týče žalobní námítky žalobce, že vozidlo na uvedeném místě v rozporu s právními předpisy zaparkovala jiná osoba, a to jeho kamarád P.K. (není bez zajímavosti, že s ohledem na identifikační údaje, jak je žalobce uvedl v žalobě, že se jedná o osobu, která byla zmocněncem žalobce v předmětném správním řízení), k čemuž navrhoval důkaz písemným doznáním pana P. K., případně jeho výslech jako svědka, jakož i svědkyně P. D., která měla být přítomna tomu, jak vozidlo bylo na daném místě zaparkováno, a to již dne 19.10.2013, krajský soud uvádí následující. Uvedená tvrzení byla poprvé uplatněna až v této žalobě, přičemž žalobce strážníkovi městské policie, nic z toho neuvedl na místě samém, naopak se odmítl vyjádřit, žalobce navíc uvedené okolnosti neuplatnil ani v dalším průběhu správního řízení, ačkoli tak mohl učinit, což by byla naprosto přirozená reakce člověka, který by byl v podobné situaci jako žalobce. Krajský soud argumentaci žalobce neuvěřil a za tohoto stavu neprováděl ani jím navržené důkazy označené výše a ze shodných důvodů proto neprováděl ani důkazy navržené žalovaným, tj. ve vyjádření označenými spisy Krajského soudu v Ostravě, sdělením Městské policie Frýdek-Místek a výslechem žalobce. V těchto souvislostech krajský soud odkazuje na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 42/2015-39 a shodně jak Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí činí závěr, že vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a pasivitě žalobce v jeho celém průběhu, nelze v tomto řízení před správním soudem posuzovat důvodnost námitek týkajících se nesprávnosti skutkových zjištění, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Výše uvedené závěry se vztahují i k tvrzení žalobce poprvé uplatněnému až v žalobě proti rozhodnutí žalovaného, že ke spáchání přestupku mělo dojít již dne 19.10.2013. I toto tvrzení soud ze shodných důvodů shledává účelovým. Nad to souhlasí krajský soud s názorem žalovaného prezentovaným v průběhu tohoto soudního řízení ve vyjádření k žalobě, že i kdyby tomu tak bylo, šlo by o trvalý přestupek, jehož páčání by započalo 19.10.2013, bylo by ukončeno 24.10.2013 s tím,

že lhůta pro zánik odpovědnosti trvalého přestupku přitom počíná běžet až ukončením protiprávního stavu, což by v daném případě bylo rovněž 24.10.2013.

Krajský soud uzavírá, že žalobce se daného přestupku dopustil, naplnil jeho materiální stránku, přičemž v postupu žalovaného respektive správního orgánu I. stupně neshledal porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro

rozhodnutí, dostály, řádně se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty a výši stanovené sankce. Co se týče důkazů, které žalovaný navrhl v písemném vyjádření k žalobě obsahem označených webových stránek, výpisem obchodního rejstříku společnosti Fleet Control, s.r.o., výpisem z obchodního rejstříku ve vztahu k Motoristické vzájemné pojišťovně, družstvo, výpisem z ISEO k okolnostem, které žalovaný uvedl v písemném vyjádření k žalobě ohledně toho, že pan P. K. vystupuje ve značném rozsahu v rámci České republiky jako obecný zmocněnec účastníků v řízeních o dopravních přestupcích s tím, že zastupování spočívá téměř výhradně v procesních obstrukcích, do té doby nepředstavitelných, krajský soud neprovedl, neboť i v dané věci je zřejmý předem promyšlený procesní postup zmocněnce žalobce v průběhu správního řízení, který měl za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, respektive vytvářet problémové situace, které by mohly vést k formálním pochybením správních orgánů se zcela zřejmým cílem dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek. Soud proto považoval tyto důkazy za nadbytečné, a proto je neprovedl.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 18.8.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně